Р Е Ш Е Н И Е
№ 6577

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 16 състав,** в публично заседание на 09.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **1190** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 3082 от 04.02.2013г., подадена от В. М. Г., срещу Заповед № 0401/6107/06 от 30.10.2007г., издадена от началник отдел „Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП на оспорващия е наложена принудителна административна мярка – изземване на свидетелството за управление на МПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че В. М. Г. не е получил описаните в заповедта наказателни постановления, същите не са му били връчвани и не е имал възможност да ги оспори, т.е. не е уведомяван за настъпване на основанията по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Посочва, че по отношение на наложените с наказателните постановления санкции е изтекъл срок на абсолютна давност за изпълнението им. Изразено е искане за отмяна на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ), на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП.

Ответникът – началник отдел „Пътна полиция" – СДВР не ангажира становище по жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 ЗДвП са отнети в резултат на влезли в сила шест броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата. Наказателните постановления са издадени в периода 28.12.2004г. – 21.09.2006г. С оглед отнемането на максималния брой на предоставените на водач на МПС контролни точки, В. М. Г. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 3, ал. 1 от Наредба № I3-1959 от 27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 4 от 15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г., изм., бр. 11 от 4.02.2011 г., в сила от 4.02.2011 г., отм., бр. 1 от 4.01.2013 г., в сила от 4.02.2013 г.). Жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка „изземване на свидетелството за правоуправление на МПС".

Заповед № 0401/6107/06 от 30.10.2007г., издадена от началник отдел Пътна полиция – СДВР е връчена на В. М. Г. на 14.12.2012г. Заповедта е оспорена по съдебен ред с жалба, подадена до Административен съд – София град на 15.12.2012г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд – София- град, в настоящия състав формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби, контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Iз –1393/09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № 0401/6107/06 от 30.10.2007г. е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, но е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

Съгласно изложеното в мотивите на оспорения акт на В. М. Г. са наложени административни наказания с наказателни постановления, както следва:

наказателно постановление № 126632/28.12.2004 г. като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки,
наказателно постановление № 3966/25.01.2005 г. като с влизането му в сила се отнемат три контролни точки,
наказателно постановление № 75054/25.07.2005 г. като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки,
наказателно постановление № 122476/19.10.2005 г. като с влизането му в сила се отнемат шестнадесет контролни точки,
наказателно постановление № 0900/2298/06/15.05.2006 г. като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки,
наказателно постановление № 0401/6107/06/21.09.2006 г. като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки.

В рамките на настоящото производство, от страна на ответника са представени: копия от НП № 75054/25.07.2005г., НП № 3966/25.01.2005г., НП № 122476/19.10.2005г., НП № 77511/02.08.2005г и справка-разпечатка за допуснати нарушения и наложени наказания на В. М. Г. към 08.05.2006г.

В рамките на настоящото производство, след изрично указание на съда, по делото са приети писмени доказателства от Областна дирекция на МВР – К., сектор „Пътна полиция" – НП № 2298/15.05.2006г. и писмени доказателства от Областна дирекция на МВР – Велико Т., сектор „Пътна полиция" – НП № 6107/21.09.2006 г. , изискани по реда на чл. 192 ГПК.

В настоящото производство следва да се установи дали са налице материалноправните предпоставки за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 ЗДвП. Съгласно разпоредбата, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. По силата на посочената разпоредба водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № I-1959 от 27.12.2007г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а според чл. 3, ал. 2 при налагане на наказания за нарушенията, посочени в тази наредба, в наказателното постановление се отбелязват броя на отнетите и броя на оставащите контролни точки.

Съгласно чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I – 139 от 16.09.2002г. (действаща за периода на издаване на процесните наказателните постановления) се определя първоначалният максимален размер на контролните точки и списъкът на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой според допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата (отм.), отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 ЗДвП е предвидено прилагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.
Обжалваният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на В. М. Г. контролни точки с описаните шест броя наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат на лицето максимално допустимия брой контролни точки.
Съгласно чл. 58, ал. 1 ЗАНН препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Несъмнено от събраните по делото доказателства се установява, че наказателните постановления не са били връчени срещу подпис на нарушителя съобразно чл. 58, ал. 1 ЗАНН, не са представени и доказателства за връчването им по пощата с обратна разписка. С оглед приложимостта на чл. 58, ал. 1 ЗАНН, едва когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес се прилага нормата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Предвид изложеното не може да се направи обоснован извод за редовно връчване на наказателните постановления на нарушителя. При така събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за влизането в сила на наказателните постановления, с които на жалбоподателя в настоящото съдебно производство се отнемат контролни точки. Следователно, наказателните постановления не са влезли в сила, със същите не са отнети посочените в тях контролни точки и при съобразяването на това обстоятелство административният орган е издал незаконосъобразен административен акт. В производството пред настоящата инстанция се упражнява контрол за законосъобразност по отношение на заповедта, с която се налага принудителната административна мярка, но не и по отношение на законосъобразността на наказателните постановления. Поради това, съдът приема, че посочените шест броя наказателни постановления, изброени по-горе не са влезли в сила и отбелязаните в същите контролни точки не следва да се считат за отнети по смисъла на чл. 4 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. До влизането в сила на посочените наказателни постановления същите не представляват основание за отнемане на контролни точки.
Следователно, към момента на издаване на заповедта не е установено наличие на хипотезата на чл. 157, ал. 4 ЗДвП. След като водачът на МПС не е загубил правоспособността си, за него не възниква задължение да върне свидетелството си за управление.
За пълнота на изложението следва да се посочи, че доводите на оспорващия за изтекла абсолютна давност по отношение изпълнението на наложените с наказателните постановления административни наказания са неотносими към преценката относно законосъобразността на заповедта за налагане на ПАМ. Отнемането на контролни точки е последица от извършването на нарушението. То не е вид санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Отнемането на контролните точки настъпва автоматично с влизане в сила на НП, а възстановяването им се извършва по нарочен ред и процедура, предвиден в чл. 158 ЗДвП. И. на погасителната

давност по ЗАНН е неприложим в производството по отнемане на контролни точки.
По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна, като оспорената Заповед № 0401/6107/06 от 30.10.2007г., издадена от началник отдел „Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде отменена.
Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед 0401/6107/06 от 30.10.2007г., издадена от началник отдел „Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Административен съдия: